

บรรณานุกรม

หนังสือ

กรมสุขภาพจิต. กระทรวงสาธารณสุข. คู่มือการปรึกษาวัยรุ่นและสตรีที่ถูกระทำรุนแรง. กรุงเทพมหานคร: ปิยอนด์ พับลิชชิ่ง, 2546.

จักร พันธ์ชูเพชร. การข่มขืนกระทำชำเราจากบุคคลภายในครอบครัว. กรุงเทพมหานคร: มายด์พับลิชชิ่ง, 2548.

นันทิ จิตสว่าง. การป้องกันอาชญากรรม. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชวนพิมพ์, 2539.

นวลจันทร์ ทศนะชัยกุล. อาชญากรรม (การป้องกัน : การควบคุม). กรุงเทพมหานคร: ภาควิชารัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ (สาขาการบริหารงานยุติธรรม) คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2541.

ประธาน วัฒนวานิชย์ กฎหมายทดแทนความเสียหายแก่เหยื่ออาชญากรรม แนวความคิดด้านรัฐสวัสดิการ กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ธรรมศาสตร์, 2520.

ปริญญา จิตรการณทิกิจ. ความผิดงานข่มขืนกระทำชำเราและอนาจาร. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2539.

ปुरुชัย เปี่ยมสมบูรณ์. อาชญากรรมพื้นฐานกับกระบวนการยุติธรรม ปัญหา อุปสรรค และแนวทางควบคุม. กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัด การพิมพ์พระนคร, 2531.

ศรีเวียง ไพโรจน์กุล. คู่มือทีมสหวิชาชีพ: การทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็ก. ม.ป.ท., 2544.

สุธี ตันชัยมณฑ์. ข่มขืน : ปัญหาความรุนแรงทางเพศ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์เล็ก, 2535.

สุดสงวน สุธีสร. เหยื่ออาชญากรรม. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2534.

เอกรงค์ ภาณุพงษ์. ข่มขืน...ภัยผู้หญิง. กรุงเทพมหานคร: สยามอินเตอร์บุ๊คส์, 2547.

แอนดรู แสตนเวย์ และ ออราลี วอชเตอร์. ปกป้องลูกจากภัยทางเพศ. แปลโดย แอ๊ดดี. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก, 2532.

บทความ

อุมาพร ตรังคสมบัติ. “การประเมินและให้ความช่วยเหลือเบื้องต้นแก่เด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ.” คลินิก 19 (ธันวาคม 2536):848-857.

วิทยานิพนธ์

กนกพร บุปผาชาติ. “ความหวาดกลัวอาชญากรรมของผู้หญิง.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2539.

ขวัญไชย สันติภราภพ. “สาเหตุการก่ออาชญากรรมของผู้ต้องขังเด็ดขาดเรือนจำกลางนครปฐม ศึกษากรณีข่มขืนกระทำชำเรา.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2547.

จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย. “ปัจจัยที่มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของผู้หญิงไทย.” รายงานวิจัย ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.

จิราภา ชมชื่นจิตต์. “การปฏิบัติงานสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ ศึกษาเฉพาะกรณี ศูนย์ประสานงานเพื่อพิทักษ์สิทธิเด็ก จังหวัดเชียงใหม่.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2542.

พงษ์กฤษณ์ มงคลสินธ์. “การศึกษาทัศนคติของผู้เสียหาย และพนักงานคุมประพฤติ
ในเรื่องความร่วมมือของผู้เสียหายในงานคุมประพฤติ.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต
คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2529.

ลดาวัลย์ รุ่งเรืองพัฒนา. “พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อข่มขืนของวัยรุ่นหญิง
ในสยามแสดร์.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2548.

วัฒนา ธรรมปรีชา. “การคุกคามทางเพศ.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต
คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2533.

สิริพร ตั้งชัยวัฒนา. “ปัจจัยทางด้านครอบครัวที่ก่อให้เกิดการกระทำทารุณกรรมทางเพศ
ต่อเด็กหญิงโดยสมาชิกในครอบครัว.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต
คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2545.

Books

Conte, Jon R. “Sexual abuse of Children.” In Family Violence : Prevent and treatment..
Edited by Robert L. Hampton et al. U.S.A: Sage Publication, 1993.

Hazel, Houghton James. Sexual Harassment. London: Cavendish Publishing Limited,
1995.

Meadows, Robert J. Understanding Violence and Victimization. New Jersey: Pearson
Prentice Hall, 2000.

Tanknoffbrant, Renee S. “The Child Victim.” In The Rape Crisis intervention handbook:
A guide for victim care. pp. 160-185. Edited by Sharon L. Mc Combie.
New York: Plenum Press, 1980.